

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 I. emelet

hová a lap szállandó iratok
 illető minden kiküldemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Működésének

a kiadóhivatal vez. ált.

A rendszer.

Pécs, 1896. február 10.

Vannak naiv lelkek, a kik erősen reménykednek, hogy a korrupció egyes hőseinek szomorú bukása a közéleti erkölcsök általános javulását fogja maga után vonni s már nem mossa látják az időt, a mikor a hatalommal való visszaélés, a korteszolgálatoknak anyagi előnyökkel való jutalmazása, a közgyágonnak elpredálása erkölcsileg és társadalmilag éppen oly megbélyegző lesz, mint akár a közönséges lopás, rablás vagy zsarolás, s az igazságszolgáltatás sujtó keze egyformán fogja utolérni a bűnösöket akár palotában, akár kunyhóban lakozzanak, akár magas hivatalokban üljenek, akár két kezük munkájával keressék kenyerüket.

Pedig hát ezek az idők még nagyon messze vannak, mert az a pár nagy ur, akiknek viselt csunya dolgaik rövid időközben napfényre kerültek, nem az erkölcsök javulásának köszönheti bukását, hanem csak a saját ügyetlenségének és vakmerőségének, a mely az elkövetett visszaéléseket eltussolhatlanokká tette.

A borraivalós rendszer, a mely a kormány támogatása körül szerzett érdemeket előléptetésekkel, zsiros hivatalokkal, állami kedvezményekkel, a legpiszkosabb üzelmek kegyes elnézésével s mondhatni: szabad

lopás engedélyezésével jutalmazza, él és virágzik továbbra is.

Ha ennek a rendszernek egyes kreaturáit sikerül eltagadhatlanul tettenkapni, a szövetkezet mossa kezeit s legalább még fel nem fedezett tagjait iparkodik menteni, a mikor megtagadja a leleplezettekkel való közösséget s lerás magáról minden felelősséget azok tetteiért.

Gazemberek vannak mindenütt a világon s a modern kor fényűzése különösen hajlandóvá tette a tilos és erkölcstelen pénzszerzési eszközök igénybevételére az emberiséget: de alapjaiban van megingatva az állam s ennek keretében a társadalom ott, ahol a kormányzó hatalom a maga előnyére használja fel s ennél fogva dédelgeti az emberiségnek ezt a bűnös hajlandóságát, a helyett, hogy hivatásához képest azt kiirtani, vagy legalább is szigorú korlátok közé szorítani iparkodnék.

A franciáknakis volt panamájuk; miniszterek, magas államhivatalnokok, képviselők, publicisták szerepeltek a bűnlisztnak, de azért a közmorál Franciaországban mégsem súlyodt oda, a hol nálunk fetreng, mert Franciaországban a kormányhatalom és a parlament állt az üldözők élére; parlamenti, rendőri, bírói vizsgálatok lettek a legnagyobb szigorral és lelkiismeretességgel keresztülvive s a felfedezett bűnösök az okozott erkölcsi felháborodást kielégítő

büntetéssel sujtva, még a francia nemzet büszkesége, az öreg Lesseps sem talált kiméltre: addig nálunk a kormány s annak parlamenti többsége szőpítget s körömszakadtig tagad minden felhozott vádat, ha pedig az ellenszék kézzelfogható, le nem tagadható bizonyítékokkal lép fel, akkor elejti ugyan stigmatizált hiteit, de arra, hogy becsületesen és őszintén maga vállalkozzék a bűnösök felkutatására és megbüntetésére, nálunk gondolni sem lehet.

A magyar kormány meglepészik az-
 zal, hogy minden megcsipett alkalmazottja „baleseténél” pártja által bizalmat szavaztat magának s így a felelősség alól kibújik, az indítványozott vizsgálatok elrendelését pedig lecsavartatja s a hol egyes esetre nézve a vizsgálat elkerülhetetlen, mint a Pulszky-féle esetről, ott a szigorú és pártatlan (!) vizsgálat teljesítésével megbizsa a sógorságot, komaságot, támaszkodva a rokonok helyeslő szavazatára.

Nem a visszaélések előfordulása, hanem az a rendszer a kétségbeesítő tehát, a mely a korrupciót kormányfentartó eszközé emelte, visszaélésekre maga ösztönöz, azokat takargatja s eltussolni segít.

Hogy pedig ez a rendszer még most is teljes virágzásban van, hogy a bűnösök rejtegetése nagyobb szívóssággal folyik, mint valaha, annak élő bizonyága, hogy

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Sándoréknál zsur van.

— Kozári Gyula felolvasása a nőegylet f. hó 9-iki thea estélyén. —

Az elegáns, művelt, választékos és gazdag háziasszony minden telhetőt elkövet, hogy nála az elite-társaság jól mulasson. A zsurnak habituéi a szellemes és gavallér agglégények, kik mosoly és bók ingerkedő álarc alá rejtik irigységüket, ha boldog otthont, chicke háziasszonyt és hancurozó kis babákat látnak. Miért is nem volt több a komolyság bennük, mikor legénykoruk virágában a báltermek fényes parkettjein idegzsongató, mámort keltő tánc-zene akkordjai között a szerelemre, házasságra termett kis hamis anyalókat öleltek a menuette közben . . .

Hej ezek Tartuffe-ök, hejh! ők az ellenállhatlanok! Miért is voltak oly ridegek és önzők, hogy visszaríadtak a lemondások és áldozatok kölcsönneiről, mikor most a családi fészkek melegének, a tiszta és kiapadhatlan gyönyöröknek góponjait szelhetnék?!

Miért is voltak gyávák, midőn férfikoruk délelőjén, be hánysszor megirigyelték azóta a kis egér marquisját! hátra felé csuszáló homlokkal a Szentirmey meg az Apórleányok szives-örömeit meghozták volna azt az áldozatot a pápának, hogy az elegáns bársony-felöltőért, szép óráért, gyönyörű fogatért comme il faut, feleségeké váltak volna.

Bajadér és alme-övről csak később ábrándoztak, mikor Magnétát olvasták. A megszokás, a kis csemeték és a foglalkosás neme — így prédikáltak a nagynénik, kik csupa idealizmusból aggszűzek maradtak — kiszáritják a fantáziát; a kényelmes jó lét elviselhetővé teszi a lemondás kényeztetését . . .

No denique agglégények maradtak és a zsurok habituéi. Volt ám még a Sándorné zsurnján más is. Volt ott sok boldog és boldogtalan férj, bakfisch, demi-vierge, jó és rossz nevelésű lány, jogász, pelyhedső állu tisztcsake. A nők természetesen mind szépek és bájosak voltak. Mert méltóztatik tudni, a nők mind szépek és bájosak. Vagy már természetből ilyenek, vagy szépek és bájosak óhajtanak lenni. Ne haragudjanak . . . Pépára és Hermine bárónéra igazán nem gondolok.

Különben pedig csodálatos találmanya a mi magyar társadalmunknak a francia szalon-élet eme torsképes utánzata, a Ram-bouillet-palota femmes precieuses estélyeinek a visszája . . . a zsúr. Épen azok hiányzanak, kiknek ott kellene lenniök. Agglégények, egy-két házibarád, parthie képtelen pelyhébajjasu és sima képű ifju ur, Bernardo és Don Ricardo . . . nem képesek pezsgő életet hozni, érdekességet kölcsönözni a zsurnak. A szellem, az esprit (sajnos) épen mindig egyebütt szikrásik, a hol t. i. ma niúcsen zsúr. Ott vannak sokan a zsuron, kiknek nem szabadna ott lenni, hiányzanak kivétel

nélkül majdnem mindnyájan, kiknek ott kellene lenniök, kik irányt, eszmét jelölneek ki, problémákat vetnének a fölösire, társadalmi kérdéseket, művészi és irodalmi irányokat, új könyveket: a szépirodalom és művészet legújabb termékeit megbeszélnek. Sőt mi oka, mi foka — nem kutatom, hiányzanak a parthie-képes fiatalemberek.

En is boldogult jogász koromban oly szerencsés valék a szellemes és bájos háziasszony (a háziasszonyok mind ilyenek) kegyeiből a zsuron részt vehetni.

Sándoréknál ma este is zsúr van. Van tereferé, pletyka elég; szellemtelen társalgás még több, ásitás és erőltettség hóm kevesebb, már akkor is nagy ember voltam: és a helyi sajtó csallópa. Veres süngemőnyeim és kirimeim, melyeket akkor bus Melpomenem sokogva silákt a lantón, keresett papir-kocári cikkek valának. Megkiseblém tehát egy problémának a fölvetését, mely tán mégis eltérné a megszokott sablontól és a melyre előbb-utóbb, későn korán . . . mig a kerékvágást át tudjuk lépni, mindnyájan reagálunk . . .

Az agglégények ravasszal hunyorítottak; a gracieuse háziasszony „hóp” „hóp” körül mosoly játszószótt; a férfiak nem gyávák mohától irtóssó kis legények idegesek lettek; a bakfischek natvitásukban felkacagták; a jó nevelésű leányok elpiráltak, de csak diszkrétén: mikor fölcsólitám a szeretetreméltó társaságot: (méltóztatik tudni, minden társaság, melyben részt veszünk, legalább hivatalból

a kormány a helyett, hogy maga fogná a seprót kezébe s irgalom nélkül távolítana el a közélet csarnokából minden szemetet, irodalmi spadassinjeit bocsátja azokra, a kik a tisztogatás nehéz és hálátlan munkájára vállalkoztak.

Nagy kárörömmel s még nagyobb cinizmussal kürtöli a kormánypárti sajtó, hogy „azok a kopók, kik feltették magukban, hogy mindennap megesznek egy főispánt” — vagyis becsületes magyarságra lefordítva: azok az ellenzékiek, kik a kormány által szándékosan elmulasztott kötelesség teljesítésére vállalkozva fáradoznak közéletünk ráksebének gyógyításán, mily csufosan felültek, mert egy főispán ellen, a kinek nagy költségezése feltűnt, nem tudtak bizonyítékokat találni arra nézve, hogy honnét veszi az ehhez szükséges rengeteg pénzt.

Nos, ott, ahol a kormány ad valamit a közéleti tisztességre, maga szokott ily esetekben a dolognak végére járni s meggyőződést szerezni róla, hogy aránylag szerény javadalmazásu alkalmazottjai miből és honnét elégítik ki nagy uri passzióikat vagy szereznek rejtélyes módon rendes, ismert jövedelmeikből semmikép sem származható nagy vagyont.

Nálunk azonban a közéletben is járja a kalmár-szabály: kaparj kurta, neked is lesz. Ha ez a kaparás a nemzet testét sebzí meg s ezek a sebek fekélyekké mérgesednek: kinek mi köze hozzá; hitvány kopó, aki az ilyenek után kutat!

Nem is lesz annak a pár csufos bukásnak egyéb következése, mint hogy éheseket ültetnek a jóllakottak helyébe s folyik tovább a lakmározás a nemzet pénzéből és becsületéből.

Mert rendszer változás, az nem lesz, de nem is lehet, hisz a korrupciónak ez a

rendszere képezi a kormánynak és pártjának életfeltételét s azért kitart mellette mindhalálig.

Hogyan is lenne képzelhető, hogy az a párt, a mely az ország állami és gazdasági függetlenségét hiu agyrómnak deklarálja, a nemzet erejét idegen érdekek jármába hajtja, Magyarországon többségre tehessen szert anélkül, hogy a kormánytámogatás kézzelfogható anyagi jutalmazzal járjon.

Ez a titka a korrupció rendszerének, s ezért nem fogja ezt cserben hagyni egy kormány sem, a melyet Bécsből dirigálnak.

Hirek.

Pécs, 1896. február hó 10.

Buckóék jó fogása.

Tudvalevőleg nem régiben a belügyminiszter körrendeletet intézett valamennyi törvényhatósághoz, melyben alig állott több ennél a néhány szónál:

„Ha „Turrus Eburneát” találának valahol, elrendelem, hogy azt, vagy azokat szállítsák föl nyomban a budapesti rendőrséghez.”

Sokáig törte fejét a mi rendőrségünk, (persze csak az alsóbb fokozatot: őrmestertől lefelé kell érteni), hogy kicsoda, micsoda lehet az a Turrus Eburnea nevű belügyminiszterileg körözött „izé,” vagy mi az istennyila.

Végre a 88-as számúnak eszébe jutott, hogy ha lehet egy betörőnek a neve Papacosta, miért ne nevezhetnének egy másikat Turrus Eburnéjának!

Tanácskoznak Buckóék sokáig, elmondják az esetet a napos káplárnak, hogy milyen nagyon megörülne a főkapitány ur, ha ők saját buzgalmukból egy ilyen jeles betörő urat előállítanának, hisz akkor teljesen rehabilitálva lennének a peccát majsztter Schlesingerért, a ki itt hagyta Pécs sz. kir. városát, azt se mondván a torony alattiaknak, hogy papucs.

A káplár ur kiadta tehát a rendeletet az összes szolgálatban lévő és azon kívüli rendőröknek, hogy ha a föld alól is, de okvetlenül kerítsék elő azt a ravasz Turrus Eburnéját, a ki bizonyosan a belügyminiszter ú fensége kegyelmes bugyillárisából lophatott el egy nagyobb summat, máskülönben aligha keresné maga a belügyminiszter.

Buckóék tehát nyakukba vették a várost és végre egyik kávéházban megláttak egy ismeretlen alakot, a ki szörnyen huzatta a cigánynyal és még a piccolót is pezsgővel itatta.

Buckóék, a lá Pól és Gól, összenéztek: „Má mög ez lösz az a Turrus Eburnéja, hogy a hideg szánkázson végig a fura nevin.” Beállítottak a kávéházba, óvatosan közeledtek a mulatozó vendég felé, majd gyorsan közrefogták.

A mulató ur megbámulta a rend fúrge őreit és éppen meg akarta őket pezsgővel kínálni, a mikor a legöregebb Buckó így szólt:

— Hasztalan tagadja jaz zur, mink mán tuggyuk, hogy maga jaz a Túrús nevű betörő-kassza!

— Mi vagyok én? Ki vagyok én?

— Hát Túrús Eburnéja, az a fránya nevű betörő, — igazítá helyre a szót a másik pockosabb rördér.

— No hallják kendtek, a ki kenteknél okosabb, az már a két kezén jár.

— Ne komázz velünk, adta betörője, hanem lokhec előre!

— De ha nem az vagyok, a kit kendtek keresnek?!

— Hát mi a neved... az urnak?!

— Khón Izidor.

— Azt minden Khon mondhatja! — felelt dühösen az erélyes rendőr.

— De ha mondom, hogy Khon vagyok.

— Nem hagyjuk mi magunkat fölültetni! Az vagy, te tolvaj, akijért a belügyminiszter ú szentsige leirt mihozzánk sajátkezűleg, hisz láttam a földön mikor lejesett az biztos ur asztaláról, hogy az az izé... no...

— Túrús Eburnéja! — sietett kisegíteni a zavarból a 77-es kollegája.

Denikve hasztalan beszélt, hasztalan

szerelemreméltó) Mondja el ki ki mihez hasonlitaná a szerelmet, a szalon életünk modern betegszobájának csinált papir-machéját, a bakfischok limonádéját, mely azonban mámor-italként elszédíti a gyereklányok fejcskéit és állandó gourmet-ké avatja a roué lovagokat!

A különféle verbéna, ibolya és chypre illatok mámorítóvá tették a levegőt. Az edzett mamák egyenesen ültek; a kis naivák szemmeregetve és ábrándáson hajtották a a bolyhos fejcskéiket a szék támláira. A kis doktorné szőke fejét kacérul félre-billentette, kis kacóival rózsaszínű puffján babrált és így csicsaergett: a rózsához hasonlít a szerelem, rózsaszínbe öltözteti a világot.

Az inci-pinc Jánosyné, egy helybeli frásis-gyárnak, illetve ügyvédnek vézna és halavány kis felesége a hóvirághoz hasonlít. A szerelem úgy fakad, mint a hópehely alatt kis hófehérke. Koronáját csak akkor fedezzük föl, mikor már virágzásban van. Mädchen, du kleine Blume... Wie gleichst du meiner Liebe... idési a Deszenliedenből. Most meg a nagynéni tiszta matróna-székéből hangzik a birói szózat: Inkább az oroszán fűhöz hasonlít, mely a férfi és ló nyoma alatt kál. Röntgen katód-sugara még nem volt felfedezve, de kitalálhatják, hogy huszártiszt imádója volt. Oh a mult! a mult!

Egy ritka szép hajú agglegény gondosan megigazitva készülését, egyet rántva chikkesen a kifogástalan fehérségű egyenesen Bécsben mosott inggallérján, mely rezgést

baszusokban (a nőknek ez organum imponál) az örökzöldhöz hasonlítja, mely nem csak májusban és júniusban virít, hanem szeptember és októberben is... Decemberre még nem érkezett el.

A helyi Tárogató elvsvilárd szerkesztője és a Budapesti Fullajtár tudósítója a szerelmet Izland zuzmóihoz hasonlítja. Régibb időkben fiatal hölgyek orvoslására használták. Egy ideális asszonyka, kinek nagyévtágyu és nagyon is anyagi férje volt, a jó ebédhez hasonlítja, mely elnehezíti a szellemet. Hiába, férje lelkének nem nőttek szárnyai és emésztése maradt életének legfőbb érdeke.

A város legszebb asszonya és divatmodellje (a művésznő az öltözködésben és a redőzetek művészi elhelyezésében) szerelmes pillantásokat vetett férjére; egy á jour foglalatú boutonra pályázik a picike.

De a férje a vadgesztenyében találja a szerelemnek hű mását, mely jó tüzelőanyag, de belőle megélni nem lehet. A fecsegő kis Vera, a még fecsegőbb járásbirónénak nagy reményű csemetéje, a maturáns diákoknak ideálja... ideges gyorsasággal pergeti pergetőjén: Oh nem! nem virághoz hasonló a szerelem, mely oly kedves (gentry körökben helyes!) gondolom szürke: oh nem, kék... Hogy is hívják? Rettenetes, az újabb időben oly feledékeny vagyok!

A nagy világban élő, hódító hadjáratok emléklapjain merengő államtanácsos özvegye azt találja, hogy a szerelem kamélia-virághoz hasonlít. Ha fiatalabb volna és a mai

divat gyermeke, ciklamenhez vagy tubarózsához hasonlitaná. A szerelem — mondá az államtanácsos tiszteletre méltó özvegye, gömbölyűre kitelt nagymamás kezeit Fedóra fűrtjein nyugtatva, — olyan mint a kamélia-virág, melyet fejünkre tűzünk ékesség gyanánt, ha télen bálba megyünk. Férje egész életében csak a mulató Parademacher volt. A Maupassantért rajongó kis jegyző már megunt a sok virágzatot és a szerelmet a virágcserephöz hasonlítja. Egy és ugyanazon időben csak egyetlen virágnak szolgál, de egymásután beléhelyezhetünk akár egy tucatot. Minden nőbe szerelmes volt; egymásután váltogatta ideáljait. Egy nagy családos apa a körtefához hasonlítja, mely eleinte is csak virágot hoz, de később sok gyümölcsöt terem... közbe-közbe a Delvant szelleme kísértett... A szerelem a férfi meg az asszony.

Nos kedves költő barátom, kérde az én szeretetreméltó háziasszonyom az ideális költőtől, kinek szemei fénylettek, mint két szerelmes szent János bogár — nos, mit szól az Ön felhőkben járó idealizmusa. És elkezd a javithatatlan: Mindig új és mindig régi; örök és időben jelentkező; általános és mégis egyéni; félig behatás (impressió), félig magába mélyedés; félig realizmus, félig miszticizmus (tán Raskolnik szellemében? kérde a 1. jegyző?) Ébren való álmodozás és megálmodott valóság; teremtő és gyilkoló kéz; áldozat és uralom, önfeledtség és ajándék; édes méreg s keserű méz. Hasonlitha-

védkezett Túrús Eburnéja, a rendőrök lefűltek és bevitték az őrségre, és megmutatták neki ottan a belügyminiszter elfogatói parancsát hiteles másolatban.

Khón Isidor életbiztosító ügynök, dacára hátrakötött kezeinek, egy félóráig kacagott a kalandján, aztán a hogy levették róla a köteleket okmányával igazolta magát, majd pedig fölvilágosította a derék rendőröket, hogy hát mi is volna tulajdonképpen az a Túrús Eburnéja: Egy regény, egy könyv, a mely egy szép asszonyról szól.

Különbö nem ajánljuk senkinek, hogy rendőri körökben ezt a históriát előhozza, mert nem állunk érte jót, hogy az illető háta is nem lesz túrús . . .

Napirend 1896. február 11-én

Naptár: kedd, febr 11. — Róm. kath.: Dezső. — Prot.: Dezső. — Görög-kel: (Január 30.) Három püspök önn. — Zeidő: Schebat 22. — Nap két 7 óra 16 perckor. — Nyugszik 5 óra 16 perckor. — Hold két este 9 óra 16 perckor. — Nyugszik este reggel 8 óra 18 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 1 1/2, Celsius fok hideg; légnyomás 760. — Kihátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint derült, száraz, hőszűrés.

Színház: „Pillangócsata”, színmű Sudermannról.

Megyel közgazgatási bizottsági ülés a vármegyeházán délelőtt 10 órakor.

— (Agrár-bank Pécsen.) A Budapesti székelő magy. Agrár- és járadékbank és a Baranyamegyei hitelintézet, mint bennünket értesítenek, együttesen megalakították a „Pécsi agrár-hitelintézetet.” 400.000 frt alaptőkével, melynek felét az országos Agrár-bank jegyzi, felét pedig a baranyamegyei hitelintézet, ez utóbbi olyformán, hogy tulajdon részvénytőkéjét adja oda és régi elnevezését megszünteti. A pécsi Agrár-hitelintézet a magyar agrár- és járadékbankkal egyesülten Baranya és Tolna vármegyék területén a kormány által tervbe vett mezőgazdasági hitel kielégítésére terjeszti ki üzletkörét s ezzel nagyban fog hozzájárulni a fillokszeres-vész és az alacsony gabonárak általi előidézett mezőgazdasági mizériáknak e két vármegyében való orvoslásához.

tatlan, mert egyedül áll. Önálló és független természettörvény és mégis hasonlítható bármihez egyéniség, műveltség, izlés, életfelfogás, és talaj viszonyok szerint.

Szentség és bűn meggyéje; örvény poklot és eget rejte méhében; emberi és mégis bétise. Kihathatlan, mint az emberi természet maga. Dallama az idők méhében születt; áriáit végigbugják bus és vigakkordokban a századok, míg emberi szív dobog a földtekén és a finálját az örökévalóság és végtelenség csillag-birodalmában zengik az angyalok titokzatos kórusai szüntözöttelen, mert maga az Isten csupa szeretet.

Elhallgattunk mindnyájan. Az egész zsúr; még a hölgyek is. A doktorné közelebb húzódott a férjéhez; az államtanácsos szomorú özegeye könyvet törült ki szeméből, a bakfischek értelmetlenül csicsogóikat me-regették . . .

A sarokban ült egy kis leány, kit szívvonzalmi ellenére akarnak a jó papa meg a mama egy gazdag kereskedő kezével agyonboidogítani . . . Nem szólt semmit és hangosan felzokogott. Szülei rögtön távoznak. Hogyan kompromittálhatta őket így leányuk? Gyorsan az eljegyzéssel, hamarosan az esküvővel . . . Hátha a szép lilium megtörik, elhervad és joggal mondhatják az emberek: hervadása lilium hullás volt . . . Ártatlanság képe s bánat. Hátha a szív és ész konfliktusai között az áldozat bukni fog és elvér-

— (A nőegylet ussonája.) Immár negyedikben gyűlt össze a nőegylet Deák-utcai helyiségében, és a nagy érdeklődésből és látogatottságból arra lehet következtetni, hogy ezek az összejövetelek lassacskán olyan kedves kis zsúr okká nővik ki magukat, a hol valamennyien pompásan érzik magukat, a kik ott megjelentek. Sável Kálmáné, az egyesület busgó és tevékeny alelnökének az érdeme, hogy az ügyeszlőlván széttagolt pécsi társaságot újra tudja egyesíteni a körül az eszme körül, hogy szórakozzunk hetenkint egyszer szellemesen. A tegnapi ussonát Kozári Gyula, belvárosi segédlelkész felolvasása tette élvezetessé, a ki ügyesen, kellő hangsúlyozással szellemes kis csevegést olvasott föl, melyet lapunk tárca rovatában közlünk. Utánna Schönherr Erzsike kisasszony ült a zongorához és bámulatos készlettel valló technikával eljátszotta Chopin Fantasia Impromptu-jét, utána pedig Siposnak C dur szerzeményét, egy gyönyörű magyar ábrándot. A hallgatóság megtapsolta a kisasszonyt gyönyörű játékáért, a miket valóban meg is érdemelt. Tudósítók a jelen volt hölgyek névsorát a következőleg állította össze: Aidingerné, Blumné, Bors Emilné, Bócsné, Csigóné, Darócyné, Dorschné, özv. Försterné, Hoffmanné, (Bányatelep) Hrabécyné, Jobst Béláné, Jusztusné, Kindl Ferencné, Kindl Józsefné, özv. Kaltneckeré, Kossuthányiné, Kleinné, Lauberné, Mody Bélané, Molnár alezredesné, Nendwich Andorné, Oprisné, Rihmerné, (Sásd) Paunz Adolfné, Sáve Kálmáné, Schneider Istvánné, Stein Henrikné, Schwabachné, Scholtz Antalné, Szily Jánosné, Thomanné; — továbbá: Bedő nővérek, Blachier Aranka, Dávid Ilonka, (Budapest.) Duka Szanda, Gillming Józsa (Budapest.) Henfner Irma (Oszró) Hegedüs Hedvig, Hoffmann Ella, Kalmár Piroksa, Kaltnecker Mariška, Kovácsics nővérek, Krassnay Aranka, Kind Gizella, Lauber Margit, Lówy Anna, Németh Margit, Nagy Klemma, Opris nővérek, Rihmer nővérek, Szánthó Etelka, Szily

zeni az önző szülői szeretet Golgotháján! Hátha a házasságtörés drámáinak egy-egy esetét látjuk lejátszódni, midőn a szív vizszakvetelendi majd szent jogát és a hit nem ad erőt. Hátha az ügyvédek percsomóiban és a törvénykezés aktáiban less megírva, mit az önző szülők csak kis leányuk érdekében cselekedtek . . . Mindegy! jó parthie a földolog! a boldogságot és a meglegedést megtermi az idő, a kényelem, a pénz. Lám a kis Lebaudy, a petit sucrier is boldog volt.

Ha a házasságok nem anyagra, hanem a lélekre helyeznek a fősulyt, menyasszonyi ruha, kelengye, narancs koszorú, szőnyegek, orgona és illatár volnának az egybekelés lényeges elemei; ha a szív szent jogai, az eszményiség kívánalmai s nem a muló érdek s az érzékiség kívánalmai szabnak meg az életirányt: nem volna annyi sajtó szív, zuzott kebel és tört remény; nem volna annyi oltárhoz hurcolt áldozat és katasztrófa. A hirharangok nem tudnának harangozni; a krónikák egy válfaja, a chronique scandaleuse megszűnnék irodalmi válfaj lenni. — Volna e a decadence irodalmának tárgya s olvasója.

Egy symbolita képiró festette meg az idej tárlatra e képet. Az emberiség sorsa. Nehéz ugyan a tárgyát kitalálni . . . A háttérben mosgó sötét alakot hol Krisztusnak, hol a soranak mondották. Mindmegannyi mű-

Böake, Werner Elsa. Az asztalok; és székek eltakarítása után a fiatalág táncol sárta be, a sikerült kis összejövetelt, mely a jótékony célra 100 frton felül hozott.

— (Felfüggesztett irnok.) Rasovszky Julián a dunaföldvári járás főszolgabírája, Gött Ferenc paksi főszolgabírói irnokot súlyos okoknál fogva hivatalától felfüggesztette. A bányag irnok ellen a vizsgálatot már folyamatba tették.

— (A második helyőrségi estély.) A pécsi helyőrség tisztikara szombaton este tartotta a második helyőrségi estélyt a Vigadó összes termeiben. Ez az estélynek nevezett mulatság különben — miként az első is — tulajdonképpen egy fényes és igen elegáns, igen látogatott táncvigalom volt, igen sikerült hangversenyyel egybekötve, a mit a katonaszenekar produkált, több régi sene-darabot adván elő s ráadásul egy újat is, a zenekar karmesterének, Christóf Antal nejeének egy csinos keringőjét. Maga a táncmulatság este 9 órakor kezdődött és reggel 6 órakor ért véget. A négyeseket 75 pár táncolta. Ott voltak: Balogh Marianne, Baldas Mici (Bécs), Baumgartner Anna (Bécs), Cserny Irén, Driess Frida, Elter Mici, Eötvös Ilka, Feilhauer Stefánia, Fülker Etti, Gilming Józsa, Hegedüs nővérek, Hoser Margit, Henfner Vilma, Kovácsics nővérek, Kaltnecker Mariška, Kanyó Rózsika (Zombor), Krassnay Aranka, Lepier Adél, Lechner Nésza, Lówy Anna, Masaly Paula, Martinec Karola, Naschitz Gizella, Nendwich Vilma, Németh Margit, Obetko Gizella, Pfeffer Ilka, Randée nővérek (Sotymár), Radocsay nővérek, Rásky Panna, Szily Böake, Szommer Mariška, Tallián Emmi, Vasváry Irma, Váry Piroksa, Varga Ilka, Weidinger Etelka, Zeolnay nővérek, Zelesny nővérek. Asszonyok: Alt századosné, dr. Bahuláné, dr. Binderné. Bitóné, Braun főhadnagyné, dr. Borsitskyné, Dorsch Pálné, dr. Egry Béláné, Erreth Antalné, Erreth Kálmáné, Hortstein alezredesné, Höfler Jánosné, dr. Hinka Lászlóné, Hodolyné, báró Hammersteinné, dr. Johanné, Iwinger ezredesné, dr. Lówy Lipótné, Lősch századosné, Kindl Józsefné, Kocsér Jánosné, Kühlburgerné, Kossits Kamillné, dr. Ludvighné, Müller Melánie, Notter Jenőné, Naschitz Adolfné, Schmidtler Helén, Hrabécy

vössileg, tudással és technikával megrajzol kés nyul esengve a sors után . . . Nos, az emberiség keze sorsa, a nő felé irányul. A nő azonban, kit Isten a férfi s az emberiség gondviselésére avatott, lealásva a modern irodalomban . . . A decadence irodalma meg- rázza a női szentély oszlopait. De hát romjai alá is temetheti a férfi erőt, magát a nőt, az anyát, az ideált. És elmondhatjuk róla, mit Byron is irván Manfredben az önmaga élete sajkájáról: Deeskája de látszik összetörött . . . És nincs a ki sirjon romlása felett.

Ha azonban a pécsi nő-egylet szeretetre méltó kedves társaságán végig tekintek és sürögni-forogni látom a Caritas angyalait (nem mindenkinek vannak szárnyai, hanem körmei . . . suttogja egy bős férj, ki most fizetett ki egy költséges számlát . . .); ha hallom a hiselgő szavu evangelisták fülbe-mászó csevegését és ha tapasztalom, hogy az egylet méltóságos elnöke is e kis helyiségben a szalont a maga szépségében óhajtja megvalósítani. (A kanál csakugyan szükséges minálunk Magyarországon a kézbe, Méltóságos asszonyom!) akkor bisvást és örömmel hirdetem, hogy a decadence irodalom csunya, aljas fikció, csainált világ, valótlanság. A nő gyengéd, jótékony, a világ mennyorassága . . . Csak akkor kegyetlen, ha köszönnyel ejti ki, hogy jó estét . . . Jó estét, mélyen tisztelt hölgyeim!

eszedorvosné, Tircsa Károlyné, Taussig Zeigmondné, Tihanyi Sándorné, Vogl őrnagyné, Ziegler asszisztensé stb.

— **(Gyanu elől a halálba.)** A püsti gyanuak lett áldozata febr. hó 7-én Tóth Rosi szolgálóleány, ki a Loperd pusztához tartozó Pocsord tanyáról idött Dombóvárra, hogy itt szolgálata álljon. Legutóbb dr. Klein Jakab, dombóvári rabbinál volt alkalmazásban, hol eszen napon elveszett 5 frt a tükrősköböl és senki se tudott róla semmit. Pedig dr. Klein rabbin és ennek sajnón kívül csak a család járt azon szobába, hol a pénz volt. Természetesen, a gyanu rögtön Tóth Rosira irányult, ennél fogva vallatás alá fogták. A leány — mivel nem ő vitte el — semmit sem tudott holléte felől szólni. Ekkor csendőrökkel fenyegették; mikor erre sem adott felvilágosítást, dr. Klein csendőrököt küldött, kik azonnal el is jöttek, ámde a leányt már nem találták — élve. Ugyanis Tóth Rosi, attól való félelmében, hogy a csendőrök kínosni fogják a vallatásnál, a halálba menekült; fölakasztván magát a padláson egyik „kakasgerendára.“ A pénzt — hiány nélkül — később megtalálták a rabbi írásestálanak fiókjában, hova a leány nem tehetette volna, mert az asztalt dr. Klein zárva szokta tartani. A hullát elszállították a temető halottaskamrájába, ahonnan 10 én temették el, asszisztensnek fájdalmas sírása között, kik egyetlen leányukat siratják benne.

— **(Pályázat.)** Nádasdon a postamesteri állás van üresedésben. Pályázati kérvények három hét alatt nyújtandók be a posta- és táviráda igazgatóságához.

— **(Áthelyezés.)** Cenger Nándor sajtószentpéteri kir. járásbírói aljegyzőt a dárdai kir. járásbírói helyesté át hasonló minőségben az igazságügyminiszter.

— **(Veteránok bálja.)** Az első pécsi veterán és segélyszó-egylet szombaton este tartotta a Scholtz-féle sörházban az ideai farangi táncvigalmát, még pedig a lehető legszébb sikerrel. A mi derék veteránjaink most újlag fényesen boigazolták, hogy a legkedélyesebb, lehangulatossabb fesztelen mulatság szokott mindig az övék lenni és valóban meg is érdemelték a kitüntető pártfogást, mit a közönség tömeges megjelenésével irántuk tanusított. Már este 8 óra után tele volt a báltér szobánál szobba fiatal leánnyal és asszonnyal, kik astán Korodi Károly muzsikája mellett fáradságtalanul táncoltak egész hajnalig. A mi, azt hisszük, legjobb bizonyíték a mulatság szép sikerét illetőleg. Ez a siker nemcsak erkölcsileg, de anyagilag is szép volt s a veteránok segélyszó-egyletének tőkét tekintélyes summával gyarapította.

— **(Kinevezések.)** Jellaschich Béla dr., a pécsi kir. ítélőtáblához berendelt bírósági aljegyzőt a pécsi kir. törvényszékhez jegyzővé, — Sommer Béla pécsi kir. törvényszéki joggyakornokot ugyanoda aljegyzővé, Kulmeczy Antal nyiregyházi kir. járásbírói díjnokot a dárdai járásbírói helyesté, Pogonyi Nándor ügyvédjelöltet zalaegerszegi kir. törvényszékhez aljegyzővé nevezte ki az igazságügyminiszter.

— **(Öt forintért a halálba.)** Véletlen és súlyos csapás érte Döme István paksi előkelő iparost, kinek Sándor nevű fia a napokban az udvarban lévő kutba ugrott, mire észrevették, már meghalt. Az öngyilkosság oka az volt, hogy édes apja valami követelés behajtást bízott rá, a mit ő meg is tett. A beszédett pénzből azonban öt forint hiányzott s apjától félelmében a kutba ugrott, így tehát az önére-

tes ifjút 19 éves korában öt forint hiánya kergette a halálba.

— **(Gyanakodás.)** Hetivásár lévén, egy süpás férfiú igen bekóstolt az italból valamelyik külvárosi kocsmában. Azután kijött, de menni már nem tudott s elesett a sárban. A rendőr fölemelte s vezette a városházáig. A férfiú ment békességesen, hanem a kapun belül hirtelen megállott:

— Nem megyek tovább — makogta.

— Miért? Ha már eddig eljött.

— Az ügön. Eddig elgyűttem, de tovább nem mék . . . Tudom én, mit akarnak velem maguk . . .

— Ugyan mit?

— Agyon akarnak lövődözni.

S igen megszegvén magát a subában, nem is ment tovább. Karhatalommal kellett bevinni a férfiút a dutyiba, ahol azonnal elterült egy riccsen s azentul aztán nem bánta, ha agyon lövődözik is.

— **(A pécsi kereskedelmi és iparkamara)** folyó hó 14 én (péntek) d. u. 3 órakor a kamara saját házában (Percel és Kisfaludi-utca sarkán) rendes közülést tart. A napi rend tárgyai: A) Elnöki előterjesztések. B) A kamarai iroda ügyforgalmi jelentése. C) Tárgyalási ügyek. I. A kereskedelemügyi m. kir. miniszter ur leirata az ezredéves országos kiállítás tömeges látogatása ügyében. II. Ugyanannak leirata a b. mágocsi állami agyagipari iskolánál alapított kamarai ösztöndíj kifizetése ügyében. III. Ugyanannak leirata a hazai gyártmányu gazdasági gépek terjesztése ügyében. IV. Szigetvár nagyközség előjáróságának beadványa egy újabb országos vásár ügyében. V. A miskolci keresk. és iparkamara átirata a magy. kir. államvasutak személydijszabásának reformja ügyében. VI. A brassói kamara átirata a villamosságot előállító vállalatok ügyében. VII. A magyar sörfőző egyesület beadványa a söradó tervbe vett felemelése ügyében. VIII. Fodor Béla és érdektársai beadványa a Pécs-Fiume közt való vasuti közlekedésnek megfelelő berendezése ügyében. IX. A pécsi hentesek termelő szövetkezete előkészítő bizottságának beadványa az alakulóban levő szövetkezet támogatása iránt. X. Ruepprecht testvérek beadványa egy emelő darunak a pécsi vasuti állomáson való létesítése iránt. XI. A volt pécsi kereskedelmi és ipartársulat vagyonából létesített ösztöndíj adományozásáért négy folyamodónak kérvénye. XII. A zárszámadási bizottság jelentése.

— **(Áthelyezett közjegyző.)** Az igazságügyminiszter Cottely Géza dr. bonyhádi kir. közjegyzőt Budapest székesfőváros VIII. ik kerületének külső területére szervezett kir. közjegyzői állásra áthelyezte.

— **(Tűz Bozsokon.)** Mint babarci levelezőnk írja, Bozsokon a napokban tűz volt, mely két parasztagdának egymás mellett levő házat hamvasztotta el. A falu népe ugyan nagyban segítségükre volt a tűzoltóknak a tűz lokalizálásában, mindazonáltal nem bírták a tüzet elnyomni s az jelentékeny kárt okozott. Hogy mily okból támadt a tűzvész, azt a vizsgálat még nem deríthette ki, de a gyanu igen alapos arra nézve, hogy gyújtogatás esete forog fenn.

— **(Talált lánc.)** A jótékony nőegylet helyiségében egy női óralánc találtatott. Tulajdonosa átveheti. Reeh György rendőrkapitánynál mint az egylet titkáránál.

— **(Adakozás.)** A havihegyi keresztre adakostak Göbel Mariska 1 forintot és Göbel Margitka 1 forintot.

— **(A pécsi Polgári Kaszinó közgyűlése.)** A pécsi Polgári Kaszinó tegnap tartotta évi rendes közgyűlést a tagok élénk részvétele mellett. A kaszinó mult évi történetét Eötvös Gusztáv titkár olvasta föl, melyből kiemeljük a következő adatokat: a kaszinó a mult évben egy közgyűlést és 12 választmányi ülést tartott. Felvétellett új tag 44; töröltetett régi tag 18, s a tagok összes száma 1895. december 31-én volt 306. A kaszinó könyvtárát 160 tag vette igénybe, mely áll 498 magyar műből 1110 kötetben és 100 idegen műből 210 kötetben, összesen tehát 598 műből 1320 kötetben. A könyvtárt a mult évben 100 kötet új könyvvel gyarapították 110 frt értékben, s az egész könyvtár leltározatott és tartalmáról katalógus készítettet. A kaszinó egyleti pincéjében a mult év végén 13656 liter bor volt 3823 frt 68 kr. értékben. Beszerzett a kaszinó egy új tekeasztalt 540 frt értékben és egy jó zongorát 200 frt értékben, valamint Kossuth Lajos nagy arcképét is. Több sikerült estélyt, március 15 én hazafias ünnepet és december 7-én hangversenyt rendezett az egylet, melynek helyisége udvarába is bevezették a légszeszvilágítást, maga a kaszinói helyiség pedig Auer-féle lámpákkal lett ellátva. A pénztári jelentés szerint a mult évi bevétel 5879 frt 28 krt, a kiadás 5636 frt 38 krt tett ki és így a pénztári maradvány 242 frt 90 kr. A jelentések tudomásul vétele után következett a tisztújítás, mely a következő eredménnyel folyt le: elnök lett Hartl Ferenc, igazgató Tamásy Ferenc, I. titkár Eötvös Gusztáv, II. titkár Pikler Gusztáv, pénztáros Gindl Alajos, ellenőr Wachter Ede, ügyész Lieber György dr., könyvtárosok pedig Skolnik Géza és Krigl József. A választmány tagjai lettek: Aidinger János, Beck Gyula, Böhm C. F., Cenger Károly, Engesszer Miklós, Gebhardt Ferenc, Haksch Lajos, Hallusz László, Heckinger István, Kész István, Kiss József, Kopp Tivadar, Krausz Ignác, Kremling Károly, Ladányi Sándor, Orf Gáspár, Ott Márton, Pfeiffer József, Prager János, Szellmann Győző, Skaritz Nándor, Toldi Béla dr., Végh János, Weidinger Ferenc és Zeisz József. A titkár indítványára végül egyhangu lelkesedés közt határozta el a közgyűlés, hogy saját kebelében szintén megünnepli az ezredéves évfordulót s emilennárius ünnep előkészítésére a tisztikart és a választmányt kérte fel.

— **(Bűnös e, vagy részeg?)** Legutóbbi számunkban megirtuk Lestár István postaszolga esetét, a kit pénteken este a posta-épületben azon kaptak, hogy a pénztári szoba lakatjait feszítgette és az ajtót akarta betörni. Lestár a rendőrségnél részegségével védekezett, hogy a kellenél többet ivott akkor este s nem tudta, mit cselekszik. Azonban az a menekülés, a hogy megugrott az összesietett postai személyzet elől s egy szomszédos ház padlásán huzta meg magát, honnan — mikor ráakadtak — alig tudták szép szerével előhozni; valamint egész viselkedése és a rendőrség előtti viselkedése igen súlyos gyanuokokat ébresztettek ellene, hogy bizony, ha rajta nem csipik, végrehajtotta volna a betörést és talán ki is rabolta volna a pénztárt: ennél fogva az ipszét ma átkisérték a kir. ügyészség fogházába s ügyében a törvényszéki vizsgálóbíró vezeti a további eljárást.

— **(Elvesztett gyűrű.)** Tegnap este elvesztett egy patkóalakú, fehér kőves gyűrű, nyolc gramm súlyú. A becsületos megtaláló helyesze letétbe a rendőrségnél.

— **(Tűzoltók közgyűlése.)** A „Mohácsi önkéntes tűzoltó-egylet“, mint levelesünk írja, vasárnap délután tartotta meg évi rendes közgyűlését. Ez az egylet szerényen, csendesen húzza meg magát Mohács társadalmában, biztosan haladva a kitűzött cél felé, hogy minél erősebben, tette késsen jelenhessen meg a vész helyén, munkálkodván a polgártársak vagyonának megmentésén. Szerénynek mondható már azért is, mert nem üti meg a nagydobot a mai jubilálás körében szenvedő világban. Jubilálnak 5—10 éves folytonosságokat is. A mohácsi önkéntes tűzoltó hallgat azzal, hogy március hó 13-án less 20 éve annak, hogy a belügyminisztériumban aláírták az első szabályait. Ugyanazon napon már a pécsi önkéntes tűzoltók segélyével tévékenyen vett részt az árvízveszedelemben mentéseikkel és önközeikkel. Vajjon vannak-e a pécsi önkéntesek közt, még akik a 36 órai szolgálatban Mohácsra részt vettek! Hogy a mohácsi tűzoltó-egylet a fejlődés útján van, mutatja az a körülmény is, hogy a mostani közgyűlésen már alig alig jelent meg pártoló tag. És ez így van jól. Bár már egyre sem volna szükség. Mert a tűzrendészet ma már oly fontos tényezőnek kell, hogy tekintessék, miszerint annak nem szabad könyöradományok, kéregetésekből fenntartania magát, hanem mint közszükséglet, a közjövdelemből álljon meg. Majd ha egyszer így less, akkor követelünk is tőle valamit. Az elnök Margitai Péter, a Mohács és Vidéke szerkesztője, a tőle már megszokott lendületes és mind amellet magvas beszédben nyitotta meg a közgyűlést, nyomban rá felolvasta elnöki évi

jelentését, a mi helyettesítette a parancsnokság jelentését is. Az egylet pénzügyi viszonyai rendezettek, pénzügyi állomány 516 frt 50 kr. 1895. évről. Az egyleti működő tagok segélyalap tőkéje: 1276 frt 40 kr. Ennyire szaporodott az 1881-ben a célra adományozott és akkor lenézett 30 krajcár. Zászló alaptőke: 298 frt 71 kr. Személyi szerelvény tőke: 65 frt 32 kr. Szertári érték körülbelül 4000 frt. Az egyleti élet is eléggé mozgalmas volt. A választmány tartott: 4 ülést, a parancsnokság 9-et, melyen 61 ügy intéztetett el; tűshős kivonulás 9 esetben volt; gyakorlat tartatott csupán 11, temetőre kivonulás 2, diákkivonulás 2, (egyik Kossuth L. halálának évfordulója alkalmából tartott istentiszteletben, másik Frigyes főherceg fogadtatásánál), színházi órség volt: 28. Miután az elnöki jelentést a közgyűlés tudomásul vette, megállapított az 1896. évi költségvetés 1469 frt 50 kr bevétellel és ugyanannyi kiadással. Asután az 1895. évi származásokat megvizsgáló bizottság jelentése olvastatván fel, melynek alapján Szablar Antal pénztárosnak a felmentvény megadott működésének teljes méltánylása és elismerése mellett. Végül Tóth Lajos segéd-tisztnek azon indítványa, hogy a működő osztály, mint ilyen biztosítsák, valamely baleset ellen biztosító társaságnál az egylet költségére, Német Lipót javaslatára a választmányhoz utasított, hogy az tegye meg a szükséges számításokat, még azon esetet is figyelembe véve, hogy ha az egylet más alapokra, például a kötelező tűzoltóság alapjára fektetve, átalakuláson menne is keresztül. A nagyszámban jelenvolt tagok élénk éljen zéssel fogadták Német Lipótnak ugy a választmány, mint a parancsnokságnak működésükért köszönetet és elismerést szavazó beszédét, mire a gyűlés feloszlott.

— **(A baranya-vörösmartti kölcsönös segélyes-egylet.)** Vették a baranya-vörösmartti kölcsönös segélyes-egyletnek mint szövetségetnek a múlt évről, az egylet tizedik üléstevéről szóló kimutatását. A tízéves egyletnek 1886-ban 407 tagja volt és részvényeinek száma 804 volt; ma van 1282 tagja a részvényeinek száma pedig 2489. Az egyleti vagyon az első évben 7927 frt 58 krt, a takarékbetét 1570 frtot, az összes vagyon 9497 frt 58 krt tett ki; ma pedig az egyleti vagyon 98338 frt 42 kr, a takarékbetét 39329 frt 98 kr, az összes vagyon pedig 137.668 frt 40 kr. A lefolyt tíz év alatt összesen 234.146 frt 53 krt folyósított kölcsönként az egyesület. A szövetséget tagjai 27 község és 11 urodalmi pusztá a múlt évi üzleti forgalom, a következő volt: összes bevétel 67,668 frt 15 kr, összes kiadás 65,106 frt 81 kr; évi nyereség 320 fr 90 kr. Az egylet vagyon 137.668 frt 40 kr, terhe 131,673 frt 35 kr. Az egyesület jövő hó 12-én tartja évi rendes közgyűlését a község ház tanácstermében.

Törvényszék.

§ Dörgés a padláson. Ceichner Ferenc szilvási lakos tavaly nyáron elment hazulról. Persze, mindent gondosan bezárt a nyugodtan végezte házon kívüli dolgát a mikor hazament, körül se nézett az udvarán, hanem bevonult nyugodni a szobájába. Egyszerre azonban dörgést hallott a padláson a nyomban kisietvén, felment a padlásra a annak ajtaját nyitva találván, benézett rajta. Ott látta pedig Dörgő János, szilvási polgárt, aki azonképp okozta a dörgést, hogy Ceichner buzáját lapátolta egy zsákba; persze azért,

— Gyula ur virágot szed! — kiálta föl a báróné vidáman. — Virágot szed, hogy azt nekem följánlja.

— Valóban! — mondá a gróf. — Ez nagyon szép tőle, nemde?

Aztán visszatért a szalon másik részébe. Szeme csaknem fehérbe játszott; de a grófné sokkal zavarabb volt, semhogy ezt észrevette volna. Tanneguy pedig nem tudta, hogy ez Károlynál a legnagyobb felindulás jele, a ki máskülönben legkevésbé sem árulta el ezuttal benső ingerültségét.

— Jöjjön csak, Savaréze ur, nézze meg . . . És te is Cecilia, — szolt a gróf. — Gyula virágot szed . . . Ez valóban furcsa. Savaréze ur nem tudja talán, hogy életével játszik . . .

— Ó, én mindenre kész vagyok, uram.

— Gyula is, valószínűleg. — Jöjjenek csak!

Tanneguy és Cecilia ugyszólván önkénytelenül engedelmesskedtek. Tanneguy az ablaknál helyezkedett el, közel Ceciliához. A grófné azonnal helyet cserélt, úgy, hogy a báróné esett közéjük.

Ekkor Savaréze nem gyötörte többé és megelégedett azzal, hogy kinézett az ablakon, épp úgy, mint a két nő.

— Nagyon sajnálom ezt a szegény Gyulát, — mondá a gróf. — Mindjárt föl is keresem. Nemde, jó lesz, báróné?

— Ó, kétségkívül, — viszonsá Helén. — Én megelégedésemet nyilvánítom.

A gróf távozott. A mint a kandalló mellett elhaladt, az összehajtott papirkát hirtelen fölvetve a kandallón levő kehely alól és odahagyta a aszalont.

Nem messze ment. Mindjárt a szalon ajtaján kívül

szellemes férfi módjára viseli magát, a ki nem szándékozik velem szakítani azért, hogy nem megyek hozzá feleségül.

— Hát kikoszarazta őt? — kérdeste Gyula.

— Bizonyára, uram, — viszonsá a szép ösvegy, — és alkalmasint nem is bánom meg, hogy szándékomat megváltoztattam.

Tanneguy belépett. Csakugyan virág volt a kezében.

— Megvallom, nagy zavarban vagyok, — mondá a kölcsönös üdvözlések után. — Ime, itt két asszony-ságot látok és nekem csupán egy bokrétám van.

— Ossza kétfelé, Savaréze, ez nagyon egyszerű dolog, — mondá Gyula eléggé hidegen.

— Ó, én nem tudok hazudni, — viszonsá Tanneguy — és megvallom, hogy ezt a bokrétát nem szántam másnak, mint . . .

Közeledett Sirac bárónéhoz és oda nyujtá neki a virágot.

A gróf észrevette Cecilián a kedvetlenséget, a ki olyanformán érezte magát, mintha tigris közelében volna. A mi magát a gróft illeti, ő mintegy ösztön-szerűleg folyvást szemmel tartotta Savaréze t.

— Hódolatát, uram, a legilletékesebb helyen fejezte ki; — mondá a gróf, — Fontenévesné asszonynak ugyis elég virágja van a kertjében.

— Fogadja köszönetemet, uram! — mondá a báróné Tanneguynek.

Aztán Gyulához fordulva, kérdezé:

— Mit szól ön ehhez a bokrétához, Gyula ur?

— Azt, hogy bokréta; — viszonsá lehető hidegen és eltávozott.

Evilával való meghasonlása óta szívével újra

hogy emelje. Dörgő pedig úgy jutott fel a padlára, hogy míg a gasda otthon nem volt, felnyitotta alkuleccsal a padlást és assal a jámbor szándékkal ment be oda, hogy busát lop. A busalopásért ma állt a pécsi kir. törvényszék előtt, s alig rövid fertály óra alatt készen is voltak ügyével az ítélőbírák, mert a lopást beismerte s csak azzal védekezett, hogy a nyomor vitte rá a bűnre, mert nem volt mit ennie, a felesége meg áldott állapotban a lebetegedés pontján állott. A kir. törvényszék alapul véve vádolt beismerő vallomását s enyhítő körülményül, hogy nyomorban volt s munkát sehol sem kapott, Dörgő Jánost lopás büntette miatt 6 hónapi börtönrre ítélte, a mi ellen azonban az elítélt, úgy a kir. ügyész is, appellált.

§ Késhez villát lopott. Így lehet jellemesni Kestyüs György sádi parasztleány csetét, a ki 1894. év szeptember 18-án árok ásásában szegődővén el, az ásáshoz szükséges ásaója mellé ellopta éjjel Hermesz Márton tanító udvarából az udvar kerítése mellé támasztott vaslapátot. A lopott szerszámmal astán el is ment munkára, de nem sokáig dolgozhatott vele, mert Leisz János, kit a tanító megbízott távollétében a házra való felügyelettel, Nagy Gál Kati cseléd vallomása alapján, hogy Kestyüs késő este a falon bemászott az udvarba s ő rá megszörgette a konyhaajtót, utána ment és megtalálta s elvette tőle a lopott lapátot. Később a csendőrség kérdőre vonta Kestyüst a lopás miatt s ma állt a pécsi kir. törvényszék előtt, mikor is a lopás vétsége bizonyult rá s ezért tizennégy napi fogházra ítéltetett. Az elítélt vádolt megnyugodott az ítéletben, de Zsolnay György kir. főügyész helyettes felelőszékét jelentett be vádolt terhére.

Művészet, irodalom.

○ **Hőfőherke.** Vasárnap délután telt páholyosok és földszint és rogyásig telt karzat előtt a Hőfőherke meséje került előadásra, mely a jelen volt nagy gyerek seregnek minden képzelhető igényeit kielégítette. Valószínűleg más vasárnap délután is fog még en a szép kiállítású mese telt házat csinálni.

○ **Magdolna.** Vasárnap este Rákosi Jenő népdramája került színre úres földszint és alig közepesen telt karzat előtt. Maga az előadás mi kívánni valót sem hagyott fönn; Magdolna szerepe is nagyon jól volt kiosztva Kézdi Juliska, Rónainé és K. Breznay Anna kezeibe. Bár a legnagyobb méltánylással emlékezünk meg a szép sikeréről, annyit azonban el nem mulasztathunk megjegyezni, hogy ilyen szánertű darab nem a vasárnapi rendezés közönségnek való, a miről különben, azt hisszük, az igazgató maga is meggyőződött. (* *)

Vidéki hátralekosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 10-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szilágyi Dezső elnök bejelentette Dániel Pálnak képviselővé történt megválasztását. A szokásos 30 nap fentartásával igazoltatik.

A kultuss-budget részletes tárgyalása során felelősködtek Smialovszky Valér,

Molnár Józsiás, Papp Géza, Kovács Albert; végül

Apponyi Albert gróf, a ki hosszabbabban foglalkozott a Pulszky-ügygyel. Szemére lobbantotta a Wekerle kormányának, hogy már lemondása után, midőn csak ideiglenesen vezette a kormányt, jóváhagyta Pulszkyknak 204.000 frtos túlköltekezését. Szemére lobbantotta Wlassichnak, hogy a legutolsó 115.000 frtot Pulszkyra bizta, bár meggyőződött túlköltekezési hajlamáról; sőt a költekezésekről a Háznak még utólagosan se tettek jelentést. Az országos bizottság nem volt jogosítva a képviselőház nélkül az összegeket kiutalványozni. Konstatálja azonban szóló, hogy Pulszky az első 167.000 frtot hat hónappal előbb kapta, mint azt az országos bizottság tényleg kiutalványozta. Parlamenti bizottság kiküldését követeli, (Nagy tetszés.) mely az összes ténykörülményekkel egyetemben felderíti a valót. (Zajos tetszés és taps.)

Bánffy Dezső b. miniszterrelük elleni a parlamenti bizottság kiküldését. Kijelenti, hogy az országnak nem áll érdekében, hogy napról-napra keressünk botrányokat. (Zajos ellenmondások. Óriási zaj balról.)

Teleszky István, a ki az elnöki széket Szilágyi helyett e közben elfoglalta, hevesen csenget, és egyeseket névszerint rendre utasít.

Hoitsy Pál, Polónyi Géza és Hentaller Lajos egymásután felugrálának helyeikről. A baloldaltól zúgó kórusban végül a nagy sajbba „Gyalázatos beszéd!“ „Be kell csukni a sikkasztókat!“ és más hasonló röpke felkiáltás. A rend csak nagy nehezen és sokára állott helyre.

Bánffy Dezső b. miniszterelnök az ellenség folytonos tiltakozó közbekiáltásai

rendelkezhetett. Azonban mindig esztelenségnek tűnt föl előtte, hogy szemét egy nagyvilági nőre emelje föl. Különbösen is a házasságot örvénynek tekintette, melyben nem akart elmerülni semmi áron.

Gyulának, egyébiránt, nagyon határozott nézetei voltak a nagyvilági nők felől és abban a meggyőződésben élt, hogy ezek mitsem érnek. Elgondolta, mily roppant kiadással járnak ezek! És mégis, minden tapasztaltsága és bölcs számításai meilett is, olykor az az ötlete támadt: hátha följajlaná a bárónénak az Evila által úresen hagyott helyet? De aztán eszébe jutott, hogy a bárónéval való házasság az ő költségvetésében lényeges változást idézne elő s lemondotte tervéről, hogy astán ismét előtérbe lépjen az.

Éppen e felől gondolkozott, midőn Savaréze belépén, Helént bokkrétával kínálta meg s a vendégben vetélytársat látván, nagyon kedvetlenül hagyta oda a asalont.

A szép ösvegy figyelmét ez éppen nem kerülte ki. Élénken kelt föl és Fontenóves Károlyt egyik ablak küszöbére vonta.

— Kedves grófom, — szólt, — menjen, fusson. Gyula ur dühös. Én az ő féltékenységét nagyon ártatlanul vontam magamra. Fusson utána, kérem és mondja meg neki . . . De hát, tehettem-e én másképp? . . . Nem kellett-e ezt a bokkrétát elfogadnom?

— Egyáltalában nem tehetett másképp, báróné, — viszonzá Károly: — és én meg vagyok győződve, hogy őcsém ezt nem is fogja önnek bűnül felróni.

— Mindegy. Menjen, mondja meg neki . . .

Hirtelen megszakitá beszédét s fölsikoltott.

— Látja ön? — kérdé. — Ott a kertben! . . . Szegény fiu! . . . Ő tántorog . . .

— Dehogyan tántorog! — viszonzá a gróf.

— Ó szeret, imád engem! . . . De én nem vagyok szivtelen s nehogy valami borzasztó végletre vetemedjék . . .

E közben Savaréze hirtelen a grófnéhoz közelített.

— Ön nem jött el a múlt éjjel, asszonyom, — mondá.

A grófné lihegve, de eléggé szilárd hangon válaszolá:

— Nem! nem! nem!

— Cecilia! — susogá Tanneguy.

— Ó, vigyázzon! — vágott közbe a grófné. — Férjem . . .

— Meg találja hallani, asszonyom? Hissen csakis azt óhajtom én.

— De, istenem, hát mit kíván ön? — kérdé Cecilia kétségbeesve. — Azt kívánja ön, hogy lábai elé boruljak, irgalomért könyörögve?

— Hogy mit kívánok? . . . Nem tudja azt ön? A grófné fölkel, hogy távozzék.

— Nem akar engem meghallgatni? — szólt Savaréze. — Fogadja tehát im e levélkét.

— Nem, nem!

— Nos, akkor e kehely talpa alá rejtem. Én megyek. Olvassa el ön.

Savaréze fölemelt egy márvány kelyhet, mely a kandallón állt s alátette a levélkét.

A gróf észrevette ezt. Mintha a villám sújtott volna le rá.

— Ők kijátszanak engem, — gondolta magában. — Mindnyájan összeesküdtek ellenem, hogy megcsaljanak.

közt előadja a dolgok mostani állását. A kormány — ugymond — egy hatvan tagu országos bizottságot küldött ki, mely azért lett kiküldve, hogy az eszedéves kiállítás költségei tekintetében is határozzon a nélkül, hogy a kormány esetről-esetre a Háznak jelentést tenne. Beszél ezután a többi milleniumi emlékekről. (Az ellenzék zajosan kiáltja: Nem arról van most szó!) Kijelenti végül, hogy külön parlamenti bizottság kiküldése felesleges. (Nagy zaj balról.) A kormányt — ugymond — vád nem érheti, mulasztás nem terheli, mert minden elővigyázati intézkedést megtett. (A jobb oldal erősen helyesel, a baloldal tiltakozik.)

Drakulics Pál felállva helyén, torkaszakadtából kiabálja: Gyalázatos becséd. Orgazda! (Nagy zaj.)

Wlassich Gyula kultuszminister kijelenti, hogy miután a vásárlásokból ki folyólag már több nyugtatványt nem találtak, megtétette Pulszky Károly ellen a bűnvádi feljelentést. (Helyeslés.) Részletesen nyilatkozik ezután Pulszky vásárlásairól.

A vitát holnap folytatják, mely alkalommal Eötvös Károly az egész kormány vád alá helyezését fogja indítványozni.

TÁVIRATOK.

— **A kiegyezés megakadása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Politikai Értesítő a következőket jelenti: A kiegyezés megakadásáról többféle verzió kering a sajtóban. A szabadelpvűpárt vezető köreiben a jelen helyzetet igen súlyosnak ítélik, mert a kormánynak szisztematikus munkát kell végeznie, ha a programját komolyan akarja venni. E program három főrészből áll: millenium, purifikáció és kiegyezés. Ily körülmények között újra felülkerekedik a szabadelpvűpárt köreiben az a határozott óhaj, hogy a Bánffy kormány politikailag és erkölcsileg egyrészt kénytelen lévén önmagát meg erősíteni: csinálja meg a koalíciót a kiegyezési alapon álló pártokkal. Mint értesülünk, maga Bánffy Dezső báró is már több ízben kifejezte, hogy a jelenlegi epokális időpontban, a mikor minden változás és rázkódtatástól óvakodni hazafias kötelesség: legfontosabb a parlament belső kiegyezése és hazafias szolidaritása.

— **A magyar kereskedelmi csarnok jubileuma.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A magyar kereskedelmi csarnok vasárnap délelőtt tartotta meg 25 éves fennállása alkalmából jubiláris közgyűlését, melyen a csarnok tagjai s az előkelő vendégek nagy számmal jelentek meg, számra mintegy ötszázan. A vendégek közt volt Bánffy miniszterelnök és Daniél kereskedelmi miniszter is. A minisztereket és vendégeket Jellinek Henrik elnök üdvözölte. Erre Daniél miniszter felelt, kijelentvén, hogy a kereskedelmi csarnok működésének elismerésül jöttek el az ünnepre. Még Bujanovich János országgyűlési képviselő és Ráth főpolgármester beszélt, aztán a jubiláris előadások következtek. Erre fényes bankett fejezte be az ünnepélyeket.

— **A bolgár fejedelem elismerése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Konstantinápolyból jelentik: Stoilov bolgár miniszterelnök itt idő-

zése és Oroszországnak félreismerhetetlen közeledése Bulgáriához, előtérbe állította Ferdinánd fejedelem elismertetésének kérdését. A porta és különösen a szultán elvileg nem ellenzik a fejedelem elismerését, a bolgár miniszterelnökkel való értekezések közben azonban rámutattak azokra a nehézségekre, melyek Kelet-Rumélia függő helyzete miatt utját állják a fejedelem elismerésének. Battenberg Sándor fejedelem ugyan annak idején „Kelet-Rumélia élethossziglan való főkormányzója“ címet kapta, de a szultán nem hajlandó az 1885-iki puccsot minden következményével együtt, mint definitívumot elfogadni. A portán különben határozottan számítanak rá, hogy Ferdinánd fejedelem legközelebb Konstantinápolyba jön.

NYILT-TÉR*)

Szép és igen olcsó lakás

a város legszebb helyén a Király utca elején május 1-ére bérbe adandó.

Bővebbet Engel Lajos utóda könyvkereskedésében Király utca a hajó szállodával szemben.

Laptulajdonos	Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV	PLEININGER FERENC.
TAIZS JÓZSEF	kiadó.

27698. sz.
tkvi. 1895.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Klemm Henrik hidasdi lakos végrehajthatónak, Hendl Menyhért hidasdi lakos végrehajthatást szenvedő ellen 150 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajthatási ügyében, a végrehajthatási törv. 156 §. a. és d. pontjának alkalmazásával, a pécsi kir. törvényszék és a pécsváradi kir. járásbírószék területén levő, Hidasd község határában fekvő, a hidasdi 298. sz. tjkvben felvett + 442 hrsz. 302. sz. házra 245 frt, — a hidasdi 1359. sz. tjkvben felvett + 2377/b. hrsz. szántóra 65 frt, — ugyanott felvett + 2427/b. hrsz. szántóra 48 frt, — az ugyanott felvett 1749/b. hrsz. szántóra 76 frt és végül a hidasdi 1623. sz. tjkvben felvett + 4445. hrsz. rétre 20 frtban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi március hó 2. napján d. e. 9 órakor Hidasd község jegyzői irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 24 frt 50 krt, 6 frt 50 krt, 4 frt 80 krt, 7 frt 60 krt, 2 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1. 3333. sz. a. kelt igazságügymin. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek, a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1895. évi november hó 28. napján.

A kir. törvszék mint tkvi hatóság.

Bogyay Pongrácz
kir. törvszéki bíró.

Elegans butorzat és ebédlő felszerelés zongorával

eladó, összesen vagy egyenként, előnyös feltételek mellett. Bővebbet a Klimó-utca 4. szám alatt az emeleten.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

28090 sz.

tkvi. 1895.

Arverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi hogy Lets János hidasdi lakos végrehajthatónak Hammel János hidasdi lakos végrehajthatást szenvedő ellen 1045 frt tőkekövetelés és járuléki iránti végrehajthatási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsváradi járásbírószék területén levő Hidas község határában fekvő a hidasdi 1684. sz. tjkvben felvett 2602 hrsz. szántóra 56 frt, az 1652. sz. tjkvben felvett + 1733. hrsz. szántóra 103 frt, az ugyanott felvett + 1792. hrsz. szántóra 76 frt az ugyanott felvett + 2400. hrsz. szántóra 64 frt, az ugyanott felvett + 3355. hrsz. szántóra 67 frt, a hidasdi 1206. sz. tjkvben felvett + 3583. hrsz. szántóra 107 frt, a hidasdi 1244. sz. tjkvben felvett + 3535. hrsz. szántóra 110 frt, a nádasdi 1141. sz. tjkvben felvett + 1663. hrsz. szántóra 78 frt, a nádasdi 1141. sz. tjkvben felvett + 1663. hrsz. szántóra 40 frt, a nádasdi 396. sz. tjkvben felvett + 1292. sz. szőlőre 276 frt, a nádasdi 346. sz. tjkvben felvett + 1289. hrsz. szőlőből Hammel Jánost illető fele részére 395 becsárban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi március hó 4. napjának d. e. 10 órakor Hidas község jegyzői irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 5 frt 60 krt, 10 frt 30 krt, 7 frt 60 krt, 6 frt 40 krt, 6 frt 70 krt, 10 frt 70 krt, 11 frtot, 7 frt 80 krt, 4 frtot, 27 frt 60 krt és 3 frt 95 krt készpénzben, vagy az 1881. évi november 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügymin. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék telekkönyvi hatóságánál 1895. évi december hó 3. napján.

Bogyay Pongrácz
kir. törvszéki bíró.

A legszebb

meghívók,

tánczrendek,

eljegyzési,

esketési és

látogató jegyek

készítettnek

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.